

א. אין שיעור למים, ואפשר לנסך יותר משלושה לוגים, ולכן מתקדשים המים אפילו אם יש בהם יותר משלושה לוגים.

ב. וכלי שרת מקדשין גם שלא מדעת!

א-ג ולכן, אי מייתי אם יביאום למים בחבית מקודשת, יתקדשו המים בקדושת הגוף, וכמו אימורי קרבן המתקדשים בקדושת הגוף כאשר שמים אותם בכלי שרת. ובהיותם קדושים קדושת הגוף — איפסילו להו בלינה, כשיעבור עליהם ליל שבת.

ובבוקר יום השבת, בעת שצריך לנסך את המים, הם יהיו פסולים מלנסך אותם מחמת פסול "לינה".

חזקיה אמר: הדין הראשון, שאין שיעור למים, אכן מוכח ממשנתנו. כי אם היה שיעור למים, היה אפשר למלאות אותם בחבית מקודשת, בשיעור הגדול משלושה לוגים, והמים לא היו מתקדשים וממילא לא נפסלים בלינה.

אך את הדין השני, שכלי שרת מקדשין שלא מדעת, אין להוכיח ממשנתנו.

כי אפשר לומר שכלי שרת אין מקדשין אלא מדעת. ואכן אין המים מתקדשים, היות ואינו חושב לקדשם, וממילא אינם נפסלים בלינה.

ומה שלא שאבו את המים בחבית מקודשת זה מחמת גזירה, שמא יטעו אנשים, ויאמרו שהמים הללו שבחבית — לדעת נתקדשו. וכאשר יראו שמנסכים אותם על המזבח יבואו לכלל מכשול, שיחשבו כי אין פסול לינה נוהג בנסכים.

אמר רבי ינאי אמר רבי זירא: אפילו תימא יש שיעור למים, וכלי שרת אין מקדשין אלא מדעת, יצא מכשול אם ימלאו חבית של מים, אפילו ימלאונה בשיעור גדול מהשיעור שצריך לנסך בו.

תזירה — שמא יאמרו הרואים את מילוי החבית במים: לצורך קידוש ידים ורגלים של הכהנים מלאן, את המים, לחבית.

וכיון שאין שיעור למי קידוש ידים ורגליים, הרי הכלי ראוי להם, ומקדשם. וכשיראו לאחר מכן שמנסכים מהמים הללו שבחבית על המזבח, יטעו לומר שאין פסול לינה בנסכים.

והם לא ידעו שלצורך נסכים מלאום, ואין המים מתקדשים היות והם יותר מהשיעור].

שנינו במשנה: נשפכה או נתגלתה החבית, נפסלו המים מלנסך.

והוינן בה: ואמאי נפסלו המים כאשר התגלתה החבית?

והרי כל החשש הוא שמא שתה נחש מהמים, והקיא בהם את ארסו, ונמצא שאין בשלשת הלוגים מים כשיעור, היות ומעורב בהם גם ארס הנחש.

ואם כן, ליעבר, יעבירו את המים במסנת, ואם יש בהם ארס הנחש יסונן הארס, ויהיה שיעור מלא במים! ?

לימא מתניתין דלא כרבי נחמיה, האומר שאין לחוש במשקה מסונן לארס הנחש.

פרק החליל

מתנתיון:

החליל פעמים שמחללים בו חמשה ימים בחג הסוכות, ופעמים ששה ימים.

וזהו החליל של בית השואבה, שאינו דוחה לא את השבת, ולא את יום טוב, כיון שהחליל שמחללים בו אינו מכלל עבודה אלא הוא לשמחת בית השואבה, שאינה שירה על הקרבן.

ולכן, אם חל יום טוב הראשון ביום חול, מחללים בו רק חמשה ימים, כי אין מחללים בו לא ביום טוב ולא בשבת חול המועד.

ואם חל יום טוב בשבת, מחללים בו ששה ימים.

גמרא:

איתמר, רב יהודה רב עינא נחלקו בגירסת ג-ב המשנה, בענין שמחת בית השואבה:

חד תני: שמחת בית השואבה.

וחד תני: שמחת בית החשובה.

אמר מר זוטרא: מאן דתני "שואבה" לא משתבש, וגם מאן דתני "חשובה" לא משתבש.

מאן דתני "שואבה" לא משתבש — דכתיב [ישעיהו יב] "ושאבתם מים בששון". ועל שם שאיבת המים נקראת השמחה.

ומאן דתני "חשובה" לא משתבש — דאמר

דתניא: כלי שיש מעליו מסננת, והיין נתון במסננת, ומסתנן אל תוך הכלי — יש בו משום חשש "גילוי", ביין שנמצא בכלי, כי שמא יש בו עתה ארס נחש, היות והניח את המשקה שבכלי מגולה, בלי לשמור עליו.

אמר רבי נחמיה: אימתי יש לחוש לארס הנחש — בזמן שהכלי התחתונה מגולה.

אבל בזמן שהתחתונה מכוסה, אף על פי שהעליונה מגולה — אין בה משום גילוי.

מפני שארס נחש דומה לספוג, צף ועומד במקומו, ולכן הוא אינו עובר דרך המסננת. אבל חכמים חששו שיתערב הארס במים ואז הוא עובר דרך המסננת אל הכלי שתחתיו.

ומשנינן: אפילו תימא שמשתנו גם לפי רבי נחמיה היא. כי אימר דאמר רבי נחמיה שאין במשקה המסונן איסור לשתותו משום גילוי, לשתיה להדיוט.

אבל להביא משקה שהיה מעורב בו ארס, למרות שסיננו אותו, לגבוה — מי אמר?!

וכי לית ליה לרבי נחמיה, האם לא סובר רבי נחמיה את הפסול האמור בכתוב [מלאכי א] "הקריבתו נא לפחתך, הירצך או הישא פניך, אמר ה' צבאות!", שמכאן למדנו שאין להביא לגבוה דבר שאינו נאה להביאו לאדם מכובד! ומשקה מסונן מארס אין מביאים לאדם מכובד, וכל שכן לגבוה.

הדרן עלך לולב וערבה